

„Ahogyan az anya vigasztalja fiát,
úgy vigasztallak én titeket.”
(Ézs 66,13)

EMMAUS

gyülekezeti hírlevél
IX. évfolyam 4. szám, 2016. 12. 24. Karácsony

Karácsony

„Mert egy Gyermeke születik nekünk”
Lk. 18,15-17; Ézs. 9, 4-5

Van-e megoldás?

Különös éjszaka volt az, amikor tetszett Istennek beteljesíteni évezredek ígését, hogy testben jelenik meg közöttünk a Krisztus, aki megoldja az ember problémáját. Hiszen az egész emberi történelem arról beszél, hogy valami nagyon nincs rendben: háborúk, véres lázadások, politikai és gazdasági válságok, szegénység, nyomor, éhhalál, természeti katasztrófák ismétlődő sorozata. A magánéletünk tele feszültségekkel, a családokban békétlenség, ellentétek férj és feleség, gyermek és szülő között. Minden kornak megvolt a receptje, miként lehetne megteremteni az óhajtott aranykort, ami úgy tűnik, mint a boldogság kék madara, mindig tovareppen. Ennyi évezred után rá kellene ébredni, hogy nincs gyógyír, mert nem a betegséget, hanem csupán a tüneteket kezeljük. A betegség az, amit a felvilágosodás korában oly büszkén hirdettek, hogy az emberiség felnőtt és nincs szüksége, sem az egyháznak, sem az Isten gyámkodására. Saját kezünkbe

vettük sorsunkat, nem az Úrban, hanem magunkban, és „korlátlan lehetőségeinkben” hiszünk. A vallásos világ is ismer számos utat, amikben tömegek hisznek, de repedezett kutak ezek, amelyek nem tartják a vizet. Meg kell látnunk, hogy milyen keserves dolog elhagyni az Urat.

Gyermeki megoldás?

De az Isten egyetlen megoldást és utat adott: Egy Gyermeket, az Ő Fiát! És általa oldotta meg a megoldhatatlant: „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog... Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpeny elég, és a tűz martaléka lesz. Mert egy Gyermekek születik nekünk, Fiú adatik nekünk. Az Uralom az Ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme.*” Ézs. 9,1.4-5.

Isten Fia, születés útján lép be ebbe az istenidegen, feje tetejére állított világba, hogy talpra állítsa azt. Egy csöpp baba rózsaszín ujjacskáit állítja szembe a harci kocsik, repülőgépek és rakéták halált hozó hatalmával? A világ hatalma a halál hatalma, Istené pedig az Élet hatalma. Mi csak elpusztítani tudjuk, Isten pedig teremti az Életet. Nem nehéz belátni, melyik a nagyobb hatalom: Élet vagy halál? Tudom, hogy felnő, és a Golgotán vérével vásárolt meg minket, halálával az Életet. De talán soha sem volt olyan aktuális a karácsony gyermeki üzenete, hiszen ma sincs számára hely, nincsenek vendégfogadók, csak elutasító bezárt ajtók.

Isten nem kímélte meg Fiát attól, úgy lépjen be ebbe a világba, mint kiszolgáltatott gyermek. Nem mint hatalmas mennyei lény érkezik, hanem a természet útján, kicsiny gyermek formájában, a teljes kiszolgáltatott, magatehetetlen magzat és baba, mint minden ember. Mária és József el- és befogadják, ma már ez egyáltalán nem természetes, hogy az anya befogadja gyermekét. Egy osztrák tudós azt mondta: „a világ legéletveszélyesebb helye az anyaméh, mert ma-

napság ott pusztul el a legtöbb ember.”

Karácsony éjszakáján a Krisztust mint kisbabát kellett elfogadni. De már ott lebeg a gyermekgyilkosság, a halálra keresett gyermek életveszélyes állapota fejecskéje felett. Hát ilyen világba küldte el őt az Isten?! Gyermekgyilkos, próféta és Krisztus-gyilkos világba? Mégis fegyvertelenül, kiszolgáltatottan, a szeretet befogadására szorultan érkezik: *”saját világában jött, de az övéi nem fogadták be Őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.” Jn.1,11-12*

A Szenteste az újonnan teremtés pillanata. Megszületett a második Ádám, mondja az Ige. Az az Ember született meg, akiben az Isten gyönyörködik. Ő született meg, akit a Magasságos Fiának neveznek, akiben az isteni természet szentsége, tisztasága, szeretete ragyogott, és Benne az Ég és föld újra összekapcsolódott. Ő érkezett meg, aki Isten létére emberré lett, hogy mint ember álljon értünk helyt Isten ítéletében; *„Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen.”* Általa benned is beteljesedhet az isteni követelés, és akkor kegyelemmel hajol le hozzád az Ég.

Lehetőség vagy tehetetlenség

Sokan, így a zsidó rabbinista gondolkodás is úgy értelmezte Isten Országát, hogy azok, akik megtartják a Törvényt, azok Isten Országának tagjai. Jól értették, csak nem vették figyelembe a realitásokat. A követelménnyel számoltak, a lehetőséggel nem. A követelmény: tartsd meg a parancsolatokat és üdvözülsz! Ám képtelen vagyok megtartani, mert nincs rá lehetőségem, ez a valóság. Tehetetlen vagyok a jó véghezvitelében, mert nem azt cselekszem amit akarok, a jót, hanem amit nem akarok, a rosszat. (Róma 7) *A bűn törvénye* az, ami bennem munkál és nem teszi lehetővé, hogy teljesítem Isten parancsait. Ha őszinték vagyunk, itt fel is adhatnánk, de az Úr nem adta fel, és ezért küldte el testben Fiát, hogy beteljesítse a lehetetlent.

Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket.

Édesanyák Jézushoz viszik kis karon ülő gyermekeiket, hogy érintse meg őket. Milyen csodálatos, amikor egy kisgyermek szívét megérinti az Úr Jézus. Minden gyermeknek erre volna szüksége. De minden korban - vagy így, vagy úgy - eltiltják őket Jézustól. A tanítványok is értetlenek? Ők is úgy gondolják, hogy a gyermek méltatlan, mert nem képes a törvény betartására? Bizonyára a zsidó közfelfogás szerint gondolkodnak: a gyermek nem, a felnőtt pedig képes a törvény betöltésére. Jézus viszont magához hívja a gyermekeket. Az emberi elutasítás és a krisztusi befogadás, az érdem és a kegyelem ütközik össze. A lehetetlen és a valóság. Gonosz antikrisztusi gondolat, ha valaki azt hiszi, hogy megfelelhet az Isten elvárásainak.

Sajnos gyakran tiltották és tiltják el a gyermekeket Jézus Krisztustól. Nem csak a kommunizmus idején, hanem minden korban, csak másként. Miért nem elég Istenben hinni, miért kellene Jézus? Hányszor ítélik ma is túlzásnak, ha valaki komolyan gondolja a Jézus Krisztussal való lelki kapcsolatát. Gyakran szülők is túlzásnak tartják a krisztusi életelveket, ettől féltik a gyermekeiket, mert azt gondolják, kimaradnak sok jóból, amit a világ kínál. Azt gondolják, mulya, élheterlen lesz a gyerek, ha Jézushoz megy. Nem féltik az erőszaktól, karatétól, a diszkótól, ahol veszélyeztetik még az életét is azzal, hogy esetleg kábítószer-függővé teszik gyermekét egy kis szórakozás során. Hosszan sorolhatnám, hogy mennyi mindentől és mindenkitől kellene féltelnünk gyermekeinket. T. Mann, a Máriaó és varázsló című kisregényében vall erről, estéről estére elvittük gyermekeinket is. Igen, a varázslóktól, mágusoktól nem félünk? Mert erőt remélünk és sikert? A szelíd és alázatos Királytól pedig félünk és féltjük gyermekeinket.

A kisgyerek

Jézus számára példává lett: Ilyeneké az Isten Országá! Nem a nagy teológusoké, nem az egyház előljáróié, nem a püspököké és papoké? Nem a törvénytudóké? Nem azoké, akik kiérdemlik Isten szeretetét? Nem azoké akik hasznosak? Nem! A rászorult kisgyermeké.

A kisgyermek pedig szinte magatehetetlen, csak a gond és a fáradság van vele, semmi hasznot nem termel, csak fogyaszt, a gyerek kész ráfizetés. Álmatlan éjszakák, a napi tisztába tétele és etetése - hihetetlen fáradság van vele. Hát akkor miért állítja Jézus elénk a kisgyermeket példának, aki maga is szüntelen tette a jót? Példa a gyermeki lét, a gyermeki szív. Isten Országát nem lehet kiérdemelni, csak elfogadni. Ahogy a gyermek a szülői gondoskodást nem érdemli ki, hanem megkapja önfeláldozó szeretetből. Isten Országának elfogadásához éppen ilyen gyermeki lelkület kell. A gyermek az édesanyjából él. Nem mérlegel, egyszerűen teljes kis lényével csüng az anyján. Számára az édesanya minden: táplálék, szeretet, védelem, vigasztalás: egyszóval maga az élet. A gyermek ezt minden feltétel nélkül elfogadja, egyetlen amit tesz, ragaszkodik és kicsi szívének teljes melegével odafordul az anyjához. Ezért mondja: e nélkül a lelkület nélkül semmiképpen nem megyünk be az Ő országába. De hogy lehet egy kérges szívű felnőttnek ilyen gyermeki lelkülete? Tehet-e valaki erőszakot a saját megkövesedett természetén? Megváltoztathatja-e a néger a bőrszínét, vagy a leopárd a foltjait? - kérdezi az Isten igéje. Természetesen nem!

Jézus Krisztus az öreg tudósnak, Nikodémusnak elárulja a titkot: újonnan kell születnetek, Lélektől!

Tehát neked is kell egy karácsonyi csoda, hogy a Szentlélek az Ige metszőkésével a te szívedbe is beleoltsa, a szikkadt száraz földből kihajtott egyetlen eleven Vessző életét, és akkor tied a karácsonyi ajándék, az Élet ajándéka.

10 éve önálló egyházközség az Emmaus gyülekezet

Sokan emlékeznek talán arra, hogy 1993-ban szeretetotthonunknak az Emmaus nevet azzal a reménységgel adtuk, hogy munkánkról, melyet ellátottaink érdekében végzünk, fel lehet ismerni a köztünk jelenlévő Jézus Krisztust.

Hálásak vagyunk azokért a gondozottakért és hozzátartozókért, akik ezt meglátták és értékelték. Örömmel fogadták azt, ami képességeink és lehetőségeink fölött Urunk áldásával történhetett.

Miközben folyt az otthonban a szociális gondoskodás, egyre többen jöttek istentiszteleteinkre a bentlakók mellett, környékbeliek, hozzátartozók, különböző felekezeti háttérrel rendelkező és vallásos háttérrel nem rendelkező emberek. Isten Szentlelke egyre inkább közösséggé formált bennünket. Nem mindenki maradt gyülekezeti tag, aki elindult a hit útján. Ugyanakkor egyre többen gondoltuk, jó lenne az áttekinthető méretű és életképessé váló közösség egyházközséggé szervezése. 2005-ben minden egyházjogi szempontból szükséges fórumon kimondták, gyülekezetünk önálló egyházközség. Hivatalos nevünk: Nyíregyházi Emmaus Evangélikus Egyházközség.

Hálát adunk az önállóságban eltöltött 10 esztendőért minket szerető Istenünknek. Különösen is áldjuk az Urat, aki kegyelmének gazdag áldásaiban részesített. Az Emmaus név a gyülekezetet is ugyanúgy kötelezi, mint az otthont. Olyan gyülekezetté szeretnénk válni, akiknek élete tükrözi: „Krisztus közöttünk.” Ugyanúgy, ahogyan Emmausban a gondokkal terhelt tanítványok a kenyér megtöréséről felismerték a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztust. Szívünk vágya, hogy a Krisztusról szóló igehirdetés világosságot hozzon, és akik befogadják őt, akik hisznek az ő nevében, vigyék a hírt városunkba sok gonddal küzdő, terhet hordó ember számára.

Egy missziói munkában szolgáló lelkész testvéremtől vett mondat programmá válhat életünkben:

„A keresztyén feladata az, hogy az Úr Jézust láthatóvá, érthetővé és kívánatossá tegye.”

Hűséges imádsággal, a Szentírás rendszeres tanulmányozásá-

val, Krisztusra figyelő, kegyelmét igénylő étellel, a Szentlélek erejével lehetünk hű tanúk és lehetünk áldássá sokak életében.

Bozorády Zoltán

Finnországi ösztöndíj

Véget ért az első félévem Finnországban. 3 és fél hónap. Távol a szeretteimtől, gyülekezetemtől, egyetememtől. Bizony az első hetekben meg voltam illetődve emiatt. De aztán egyre jobban összekovacsolódtunk a többi ösztöndíjossal, akik főleg németek, és így elviselhetőbb lett a távollét. Hálás lehetek azért, hogy olyan helyekre is eljuthattam, mint Tallinn, Szentpétervár, Lappföld, illetve megmártózhattam a Barents-tengerben szaunázás után, és a Mikulás-faluba is ellátogathattam. És amikor ezeket a természeti csodákat megpillantja az ember, még jobban rádöbben arra, milyen nagy Istenünk van, aki szeretetével teremtette a minket körülvevő világot.

Mindezek mellett, a másik meghatározó élményem a magyar gyülekezetbe való csatlakozásom. Ők itt élnek Helsink környékén, és minden hónap első vasárnapján gyűlnek össze Istent dicsőíteni. Teljesen ökumenikus, ami számomra nagyon szimpatikus volt, mivel ugyanazt az Istent tiszteljük. Mikor megkerestem őket, nagy örömmel vártak, mint teológus hallgatót, hogy amikor lehetőségem van, szolgáljak közöttük. Ez természetesen nagy öröm volt nekem is, honfitársaim között lenni, és honvágyamat kicsit homályosítani ez által. A novemberi alkalom nagyon áldásos volt, és mivel a következő félévben is itt leszek, a februári, az áprilisi, a húsvéti és a májusi istentiszteletet is elvállaltam. Remélem hasonlóan áldottak lesznek ezek a szolgálatok is.

Most, Advent 4. vasárnapján, mikor már az utolsó gyertyaláng

is fellobbant, érezhető, hogy a finn emberekre is rátelepedett a Karácsonyi béke érzése. Egyre több mosolyt lehet az arcokon felfedezni, mindenki mintha kicsit türelmesebb lenne a másikhöz. Amikor a Nagytemplom előtti főtéren, a karácsonyi vásárban sétálgat az ember, és ismerős dallamok csendülnek fel, amelyet a kórus ad elő, szinte kézzelfoghatóvá válik az ünnep ereje, csodája, jelentősége. Ilyenkor az ember megáll egy pillanatra, és csak annyit mond: „Köszönöm Istenem!”

Magyar Tamás

Karácsony közeleg...

Karácsony közeleg,
Szeretet ünnepe,
De az ünnepeltnek,
Közöttünk nincs helye!
Úgy jár szívtől – szívig,
Mint nem kívánt személy,
Szomorúan áll kint,
Könny csillog a szemén.
Csendesen kopogtat,
Zord tél hidegében,
Számára nincs kis hely,
Bűnösök szívében.
Pedig üdvösséget
Akar adni, nekik, kik
Múlandókra vágynak,
Üdvüket, megvetik.
Kápráztatja szemük,
Hamis fény, csillogás,
Pedig várja őket,
Mennyei szebb lakás!
Királyt fogad be az,

Ki befogadja őt,
Üdvössége urát,
Bűnössel jól tevőt!
Ki ajtót nyit néki,
Nem bánja meg soha,
Mert lesz egy igazi
Boldog karácsonya!

Pecznyik Pál

A karácsonyról

“Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak.”
(Lukács 1:31)

Szeretem nézegetni a díszeket a karácsonyfánkon. Mind-egyiknek külön története és jelentése van, és mindegyik előhív valamilyen emléket. De gyerekként nem igazán érdekeltek a díszek. Számomra a legjobb dolog maga a fa volt, ahogy ott állt kivilágítva és dicsfényben ragyogva.

Ahogy Mária ránéz az angyalra, ahogy az ott áll dicsfényben ragyogva, össze van zavarodva, a szívét pedig félelem markolja. Gábiel azonban szertefosztatja ezt a félelmet, amikor elárulja neki, hogy Isten arra választotta ki, hogy ő legyen egy nagyon különleges Fiú anyja. Lényegében elmondja neki a karácsony egész történetét. Gyermeket fogan és megszül egy Fiút, egy különleges Fiút, a neve pedig Jézus lesz.

Szomorú, de a legtöbb ember csak ennyit lát, amikor elmegy egy betlehem előtt: egy csecsemőt, aki a szalmában fekszik. Azonban közelebb kell menni egy lépéssel, hogy tanulmányozhassunk minden részletet, amit az angyal elárul Róla, pont úgy, ahogy a karácsonyfadíszeket egyenként megnézzük. Először azt mondja, ez a gyermek hatalmas lesz: a leghatalmasabb ember, aki valaha élt és élni fog. Aztán az Úr, a Mindenható Isten Fiának nevezi. Elárulja, hogy a gyermek királynak születik, de nem olyan lesz, mint a többi király. A többi király és vezető hatalma a hadserege erejére és a nép támogatására épül. Azonban Jézus királysága egyedül az Ő erején nyugszik. Nincs szüksége angyalseregre, hogy megmaradjon a trónján, és nincs szüksége az emberek támogatására sem. Amikor eljön a legfontosabb óra (számunkra is az), egyedül megy a keresztre. Ott aztán legyőzi a bűnt, a halált, a poklot és a gonoszt értünk.

Imádság: Mennyei Atyánk, a te Fiad a mi hatalmas királyunk. Fogadd hálánkat az Ő nagyszerű megváltásáért, és segíts nekünk bizonyoságot tenni az Ő hatalmas kegyelméről. Jézus nevében, ámen.

Audreyés Sam, valamint a Krisztus Missziói Hálózat nevében boldog karácsonyt kívánunk mindenkinek! Az, ahogyan a karácsonyt Amerikában ünneplik, sokban hasonlít ahhoz, ahogy Magyarországon ünneplik. Nagyon családközpontú, és mi is örömmel ajándékozunk meg egymást. Remek ételeket eszünk, és sok időt töltünk együtt Istennel, megemlékezve Krisztus születésére. Időnként a rohanó életünk és a munka, illetve a család iránti kötelezettségeink, és néha még a saját elvárásaink is eltérlik a figyelmünket arról, amire igazán figyelniünk kellene, Krisztusról. Ezért most szeretnék téged megkérni valamire. Végy mély levegőt, és hagyj abba mindent, amit csinálsz! Fogadd el, hogy egyáltalán nem baj, ha nem lesz tökéletes a karácsonyod! Az első karácsony sem volt tökéletes. Csatlakozz inkább a világ többi keresztyénéhez, és ünnepeld az örök és szerető királyt! Örülj a karácsonynak!

Kedves Testvérek!

Vannak olyan követői Jézusnak, akik küldetésük teljesítése közben mennek át nagy próbákon. Olyan mélységeket élnek meg, amik el is távolíthatnák őket Istentől, de inkább még közelebb kerülnek az őket mindenben keresztül hordozó Úrhoz. Alázatos, csendes emberek, akiktől érdemes tanulni, érdemes meghallani hangjukat, bizonyoságtételüket. Nem beszélnek sokat, de kincsekre lelünk általuk. Testvérem, ha velem együtt te is küszködsz a szívedben lévő göggel, akkor különösképpen csendesedj ide egy kicsit és figyelj Dr. Helen Roseveare életére és szavaira. Engedd, hogy fontos kérdések

törjenek fel a szíved mélyéből, melyeket aztán szükséges imádsággá formálni a megfeszített és feltámadott Úr előtt.

„Isten nem használ senkit nagy dolgokban, míg mélyen meg nem sebesítette. A megtiszteltetés, amit általa kapunk nagyobb, mint az ár, amit meg kell fizetnünk. A megtiszteltetés és megbecsülés nagyobb, mint az ár.”

Helen Roseveare

Dr. Helen Roseveare 91 éves korában hunyt el a hónap elején. Híres angol misszionárius volt, aki Kongóban szolgált. 1925-ben született Hertfordshire-ben, édesapja matematikát tanított a helyi egyetemen. Az anglikán egyház tagjai voltak. Egy alkalommal Helen vasárnapi iskolai tanítója beszélt Indiáról, ekkor ő elhatározta, hogy misszionárius lesz. Mégis a családi örökség és a rendszeres templomba járás ellenére Helennek üres volt az élete és Istent is távolinak érezte. Cambridge-ben orvosit egyetemre járt, egy barátja hatására csatlakozott a Keresztény Egyetemi Egyesülethez. Az imakörök és bibliaórák aktív tagja lett, ekkor olvasta el először az Újszövetséget. Később életének erről a szakaszáról azt mondta, hogy inkább csak az értelmével fogta fel üzenetet szívének elköteleződése nélkül. 1945 telén egy ifjúsági csendeshéten az Úr személyesen szólt hozzá. Az utolsó estén tett bizonyosságot. A bibliaóra vezető, Graham Scroggie a Filippi 3,10-et írta be ajándékként kapott Bibliájába: „hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben

való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához” Ezeket a szavakat fűzte hozzá: „Ma elérkeztél a vers első részéhez: „hogymegismerjem őt”. Ez még csak a kezdet és még előtted van egy hosszú út. Az én imádságom, hogy eljuss „feltámadása erejének” megismerésére, és ha Isten úgy akarja egy napon átéled „a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához”

Egyre erősebben érezte az elhívást a misszióba, Észak-Angliában egy missziói összejövetel során ki is jelentette: „Bárhová elmegyek, ahová Isten küldeni akar, bármi áron.”

„Ezek után felmentem a hegyekre, hogy Istennel legyek: Rendben Istenem, ma kimondtam. Folytasd munkádat és tegyél hasonlónak Jézushoz bármi áron. És kérek (ismerve magamat), ha nem bírnám tovább és azt kiáltanám, hogy álljunk meg, hagyjuk abba, kérek ne vedd tudomásul, amit akkor mondok, hanem arra emlékezz, amit ma mondtam: folytasd.”

Az orvosi elvégzése után fél évig missziói tanulmányokat folytatott, majd Belgiumba utazott, ahol franciául és hollandul tanult, hogy felkészüljön trópusi orvoslásból és orvos-misszionárius legyen a mai Zaire területén. 1953. március közepén 28 évesen kezdte szolgálatát. Az első két évben nővérképzőt alapított, ahol az egészségügyi ismeretek mellett az evangélium továbbadására is megtanították az elhívott jelentkezőket. Ezeket később az ország különböző területeire küldték ki. 1955. októberében Nebobongóba hívták, ahol egy szülészeti és lepra központot alakított át a helyiekkel 100 ágyas kórházzá és mentős képzést indított be. Teljesen kimerülve utazott vissza Angliába 1958-ba szabadságra, hogy továbbképezze magát. 1960-ban Kongó függetlenné vált Belgiumtól és polgárháború tört ki, az általa alapított létesítményeket lerombolták. Helent is házi őrizetbe vették, majd bebörtönözték. Megpróbált elmenekülni, de elkapták.

„Megtaláltak, felállítottak, ütötték a fejemet, vállamat, a föld-

re dobtak, megrugdostak, majd újra felállítottak, hogy üthessenek. A kivert fogam sebének elviselhetetlen fájdalma, a számban vér, a szemüvegem összetörve. Felfoghatatlan dermesztő rémület és ismeretlen félelem, kiabálás, bántalmazás és átkozódás.”

Fogva tartói brutálisak és részegek voltak. Szitkozódtak és átkokat szórtak a fejére, ütötték olykor puskatussal és tonfával, rugdosták, megalázták, fenyegették, megbecstelenítették.

„Azon a borzasztó éjszakán, megverve és összezúzva, megfélemlítve és megkínózva, kimondhatatlanul egyedül. Úgy éreztem Isten elhagyott, hogy hamarabb közbeléphetett volna, nem lett volna szabad a dolgoknak ennyire elfajulnia. Az értéktelenség kétségbeejtő mélységébe jutottam.”

Ebben a mélységben megértette az Úr szavát. Határtalan megtiszteltetést érzett, hogy a mindenható Isten leereszkedett és Afrika dzsungelének egy tisztásán kér tőle valamit.

„Az erőszak átélésén keresztül Isten odajött hozzám és szeretetével, kitért karjaival átölelt. Felfoghatatlan volt ezt átélni: teljesen jelen volt, teljes volt a vigasztalása, kimondhatatlanul elegendő volt szeretete. Szeretett akkor is és megértett!”

„Isten nem csak szerencsétlen helyzetemet értette meg, hanem a vágyaimat és összekuszálódott érzelmi állapotomat. Tudtam, hogy a Filippi 4,19 - „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.” - igaz minden téren, nem csak hiper-lelki szinten, ahová én helyeztem. Abban a felbecsülhetetlen megtiszteltetésben részesített, hogy egy kicsit részesedhettem szenvedéséből.”

Helen szolgálatában ez a megtiszteltetés, megbecsültség mindig kihangsúlyozott érték volt.

„Egy szó nagyon világossá vált, és ez a megtiszteltetés szó. Nem vette el a fájdalmat, kínzást, megaláztatást. Nem! Mindez jelen volt továbbra is, de egészen máshogyan. Mindez ott volt, de vele

együtt, érte és benne. Megosztotta velem szenvedéseit. A bebörtönzés időszakában és az azt követő években visszatekintve valaki megpróbálta megszámolni az árat, amit fizettünk, de számomra ez feloldódott a megtiszteltetésben. Az ár egyszerre nagyon kicsinek és átmenetinek tűnik a megtiszteltetés nagyságához és állandóságához képest.

Miután 1966-ban visszatért Afrikába Nyankundéban alapított 250 ágyas kórházat, védőnői hálózatot, továbbképzési központot orvosok számára és lepraközpontot. Számtalan nehézséggel kellett szembenéznie, személyi konfliktusokkal. Sohasem dicsekedett azzal, hogy látomásai lettek volna, vagy hogy hallotta az Úr hangját, hanem inkább azt érezte meg, hogy az Úr megdorgálja viselkedése miatt. Egyik ilyen felismerése volt:

„Te már nem csak Jézust akard, hanem Jézust és még valamit... és tiszteletet, népszerűséget, közvéleményt, sikert és büszkeséget. Azt akard, hogy kürtöljenek körülötted, legyen nagy kíséret, amit magadnak szerveztél fényképészekkel, olyanokkal, akik felveszik, hogy otthon megmutathasd, milyen nagyszerű dolgokat hajtottál végre. Azt akartad érezni, hogy szükség van rád és megbecsülnek. Azt akartad, hogy a misszionáriusok, akik utánad jönnek gondba legyenek, hogyan folytassák azt a hatalmas munkát, amit te elkezdted. Vagyódtál arra, hogy miután átadtad a szolgálatot, leveleket küldjenek azzal a tartalommal, hogy rájöttek nélkülözhetetlen vagy. Mindezt és még többet. Jézust és még valami mást... Nem, ezt így nem kaphatod meg. Vagy Jézus egyedül, vagy arra fogsz rájönni, hogy Jézus egyáltalán nincs jelen. És kicseréled Helenre.”

Azt utolsó mondatot behelyettesíthetjük magunkkal. Ha nekünk Jézus nem elég, hanem Jézus és még valami, akkor már ki is cseréltük Jézust Andrásra, Imrére, Istvánra, Józsefre...

(Az életrajz a Gospel Coalition oldaláról származik)

GYÜLEKEZETI HÍREK

A feltámadás reménységében temettük el:

Majkó József, Holecskó Mihály Gyula, Nádasi Árpád Sándor, id.
Gyivicsán István

Jézus mondja: "Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!" Jn. 14,1

Isten színe előtt házasságot kötöttek:

Kertész Balázs és Balázs Réka Dorina,
Horváth Zsolt István és Hercegfalvi Csilla

„Ezért elhagyja az ember apját és anyját: és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté, úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassa.” Mk 10,7-9

Az keresztség szentségében részesült:

Kánási Zselyke Natália, Hajdu Mira, Bozorády Illés

„Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” Mk 16,16

Állandó alkalmaink:

csütörtök	18 ⁰⁰	bibliaóra
péntek	17 ⁰⁰	istentisztelet énekelt liturgiával
péntek	18 ⁰⁰	ifjúsági óra
szombat	10 ⁰⁰	serdülőifjúsági óra
szombat	11 ⁰⁰	konfirmációi óra
szombat	16 ⁰⁰	imaóra Biblia-tanulmánnyal

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták gyülekezetünk működését!

Számlaszámaink:

Nyíregyházi Emmaus Egyházközség: 11744003-20946856

Emmaus Evangélikus Szeretotthon: 11744003-20039156

Emmausért Alapítvány: 11744003-20934312

Elérhetőségeink:

4400 Nyíregyháza, Korányi F. u. 160/A.

Telefon: (20) 8243-085, Fax: (42) 595-469,